

Womhaj Bóh!

Czisko 18.
8. meje.

Četnik 2.
1892.

Serbske njeđzelske kopjenka.

Wudawaju šo kóždy šobotu w Šsmolerjez knihcizšczerńi w Budyščinje a šu tam dostač ša šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

Jubilate.

1 Pětr. 2, 11: „Lubi bratsija, ja napominam waš jako podružnikow a zusbńikow, šdaluječe šo czělnych lóšchtow, kiž napschecziwo dušchi wojuja.“

Jubilate reka naša njeđzela, dokelž ma šo šawodny šchpruch: Wyštaječe temu šnješej wšchitkón šwět. Pšches tute šczenje dženšnišeho dnja czehnje a klinezi tamne džiwnne wyškanje; pšchetož niž mjenje dnyžli 7 krócž šo w nim wróczi to šlódke šłowo: „Po malej šhwili, po malej šhwili“. Najprjedy kaž hudańczo a potajštwow, potom kaž trošchtne šłowo a wješela powješcz, škóncznje kaž jašne wěšchczenje na rjanu wěcznošcz klinezi šašo a šašo: po malej šhwili. To je tón hłóš, po kotrymž to Jubilate a wyškanje Božich džeczi šo špěwa; pšalmy šchšezijjanow džeja po hłóšu: Po malej šhwili. Wo tym šynczi tež naša epištola, hdyž šo šapocznje: „Ja napominam waš jako podružnikow a zusbńikow“. Pšchetož Pětrowe wócžto pohladuje do wulkeho ropota na šwěcže, na žiwy hermant šemje, hdyž woni twarja a šadžeja, kupuja a pšchedawaju, šo woženja a šo wudawaju, hdyž czi jeni prošni na torhošcžu šteja, a czi drušy bęža, baja a wołaja jedny pšches drugeho — ale překi pšches tutu njeměrnju, njeczštu czišcženzu midži japošchtol mału cžrjodu podružnikow cžahnyč czišche a šwjedženšy, palmy w rukach a pšalmy na hubach, wócžto do dalokoscže škožene, woni šebi požadaju lěpšcheje domišny, a Bóh šo njehanibuje, rešacz jich Bóh.

O, to je něšcto wulke wo tutu podružništu myšl,

wo kotrejž Ašaph špěwa: „Ja šym twój podružnik a mēšchcžan, po drošy tudy a š mēšchcžanškim prawom wobhnađženy tam; kaž wšchak žyke šwjate pišmo je wot tuteje myšle pšchecžehnjene a wšchitzy šwjeczi Boži šu wušnali: „My nimamy tudy wobštajneho mēšta, ale to pšchichodne pytamy“. Šawěšcže, to pšches što wězow pšchepomha, hdyž šebi rjeknjesh: Dženka a wěcznošcz! Jenož dženka hišcže šwěrnny, jenož dženka hišcže wutracz, jutšišchi džen budže šo ša to šwoje štaracz. „Po malej šhwili“ to cžini wšchitko cžišcže hinač; po malej šhwili pšchindžemy dom, š pušcžiny do šlubjeneho kraja, š dželaweho dnja do šabbata, š pšchitwarka do najšwjeczišeho. Šow šmy hišcže podružnizy do Emmauša, a našche woczi šu džeržane, ale Ješuf šhodzi tudy hižo njewidženy š nami, hlaj, wón je pola naš wšchitke dny hacž do škónczenja šwěta. Wón rečzi hižo tudy š nam a wotewri nam pišmo, list š domišny, šo naša wutroba šo hori, wón hižo tudy š nam šašdže kaž w Emmaušu, a łama nam šhlěb a dari nam šwoju krej; ale bóršy, bóršy, dha wotpanjeja wodžecža, dha rošcžeja šchidla, dha pšchijědže šeliškowny wóz, dha pšchibližuja šo Šazarowi jandželjo a donješu naš dom do wótžneho doma, hdyž wjele wobnydlenjow šu, do wótžneho mēšta Šerušalema, wyškotwarjeneho mēšta, do domišny, hdyž te palmy šo šelenja a reči žiwjenja šo žórla, hdyž šylšy šo šetreja, a škote haršy klineza; hdyž tón šnješ jatnyh Žionškich wumóže, hdyž Wótž šwoje džeczi, Šsyn šwoju njewještu dom powjedže, dha budžemy jako czi, kotrymž šo džiye, tehdy budže našch rót pošny šmjecža a našch jašny pošny šhwalenja.

